



Rudi
Miškot

JERIHONKA Življenje ni jerihonska roža,
ki dežjá obliv jo obudí
iz navidezne smrti.

Toda bila je mrtva.
Nečutna za svoj dih,
nevedna v plesu pustinskega vetra.
Odtujena ljubezni oranžnega ščipa.

Trkanje peska na njeno steblo
je ne zdramí . . .

A s prvim poljubom vodé,
se prebudí v življenje.
Kot biblijski Lazar
vstane iz sarkofaga.

Le lačne kamele in ognji
so ji resnični grobar.
A ljudi preganja tisoč smrti.
Mnogo znanih in neznanih rabljev!

Človek ni JERIHONSKA ROŽA!

IMPRESIJA Sejalca zvezd, ki na večer pripótuje,
ne vidiš.
V zarjah se pripelje —
in molči . . .

Jè nem.
Zato le sam posluša svoje misli.
Veter je njegova dlan,
ki te poboža.

S peščico iskrečih se,
bodljikavih semen,
ti ošvrka lice!

Zdrzneš se
od čudnih sanj . . .

Ljubezni veličino slutiš:
SEJAVCA, ki z nočjo prihaja —
in molči!

KES Kes je tista sova,
ki pride z nočjo
po storjenem dejanju.

Oglasí se z zavitim
pritajenim glasom.
Narašča v votlini
zamolke piščali.

Jè kost od kosti,
ki se ponuja,
da jo poglodaš do konca,
da jo kot prah použiješ.

In piš, ki najraje odnaša
malotežne stvari,
ne vé, če ne raznaša
prahú usahlega metulja
ali česa neznansko višjega.

Kes se zbistrí ponoči.
 Pred živimi in mrtvimi se obtožuje.
 Za dan, ki jim ga ne more več vrniti.
 Poraja se po zgrešenih dejanjih.
 Najčešče prepozno!

TVOJA TROJA Iz ruševin je vstala
 tvoja Troja!
 In zemlja ti je vrnila
 vse mrtve konje:

Kako hrzajo,
 izpod ruš se vzpenjajo!

Demoni noči
 si na skalah razbili so čela.
 S praprotjo venčani dan,
 sinjo nadel si je krono.

Groze glasnik je utihnil.
 Rog trobače
 se je v molk povесil.

Zavriskali so tvoji konji.
 Obnovila se je tvoja,
 do smrti porušena Troja!

Spet zelenijo vrbe ob vodäh.
 Lipe cvetijo!
 Še bojo sinovi ter vnukov vnuki —
 napajali črede tisočerih sanj!

TVOJA TRTA Te obiščem, dobra tolažnica!
 Vidim, da še vedno tu ležiš,
 kjer s senco mi podoba tvoja
 je bilà poslana.

V večno tihi drži kot nirvana —
 v polnočni čas molčiš . . .

Izpod lahnó priprtih vek
s sinjim odsvitom brinjevih cvetov,
otožna, mi nazdraviš! —

Sem tvoja jagoda —
vse bolj in bolj zoreča,
sklanjam se do tvojega srca.
Tvoj sad objameš,
neizmerno zvesta!

Ne kraj ne čas
zdaj nima več imena.
Vse zliva se v dan in v eno noč...
Po sončni mavrici spomina —
tvoja trta k meni se privija!

ODPISNICA Ni jim zavidati,
ker vidijo in slišijo preveč.
Tistim, ki s slutnjo zalotijo strelca:

Zločestega tujca
v okrogli školjki —
stolpa njegovih nakan.

Zameriti ni onim,
ki trpkóst izsuje
jim grenic iz ust človeških.

O njih krivo sodíti bi biló,
ko jim nevolja vplamení mrakotnice v očeh! —
Če le za raplamtelim besom
ne skriva se lisjak mastit;
če za loputami srca stemnelega,
se ni potuhnila volkulja krvoločna.

Ne obsoditi onih,
ki jim kolesa kamnatega mlina
drobé ostríco plevnatega zrnja:
Da spremeni se jim v dobri kruh —
ne v pogačo!

— Dimitrij
Rupel